

EI HYMY

Eipä hv... lapsi
Ei... suuta.
... elpää!
... mielessä on muuta —
... ol, kun loppui leipä!

Ei köyhää näe nauravana.
Vaikka rikas riemuaa.
Naurata, kas, ei!
Sydän hällä katkerana —
Kun rikkaat osan vei.....

Uhmaavana köyhän poika
Kädet nyrkkiin vie.
Siihen hällä syy!
Voiman palo silmiin taasen
Niin valtavana ilmestyy.

Nousee, nousee köyhän poika
Sanat nämä saa:
Osani otan pois!
Elon hurmaa nauttia,
Että köyhä kerran vois.....

H

PORT TOWNSEND, WASH.

Tervehdys kaikille Toverittaren lukijoille. Tämä on ensikerta kun kirjoitan lehteen, sillä nyt vasta olen oppinut kirjoittamaan ja lukemaan suomenkieltä. Minä olen kahdeksan vuoden vanha ja olen kolmannessa luokassa koulussa. Me asumme farmilla. Minulla ei ole siskoa, eikä veljeä, eikä ole naapurissakaan lapsia. Siksi tuntuu vähän ikävältä näin kesän aikana, kun ei ole tovereita. Minä olen iloinen kuin koulu alkaa pian. Sitten taas on hauskaa. Minä käyn kaupungin koulussa. Sinne on kolmatta mailia matkaa. Minun täytyy kävellä puoli matkaa, lopun matkan pääsen automobillissa. Minulla on neijä kissaa ja koira. Nyt minä lopetan ja kirjoitan toisen kerran, jos näen tämän lehdessä.

Vieno L. Johnson.

PAINESDALE, MICH.

Haloo, Toverittaren lukijat! Tämä on ensi kerta kun kirjoitan lehteen. Minä olen 11 vuoden vanha ja olen kuudennessa luokassa koulussa. Minulla on kaksi veljeä ja yksi sisko. Niiden nimet ovat: Martti ja Lauri ja Laura. Lauri ja Laura ovat kaksoiset. He ovat kahden vuoden vanhat. Martti on 12 vuoden vanha. Meillä on kolme lehmää ja yksi vasikka. Äidille tulee Toveritar ja minä tykkään lukea sitä. Minä lopetan nyt ja kirjoitan joskus toiste, jos näen tämän lehdessä.

Toveritudella:

Ellen Jyräkoski.

Jälleen kotona

On kaunis, rauhaista elokuun ilta. Ei tuulikaan puiden lehvii lepyhtä. Nuori tyttö hiljalleen astelee keltaista metsäpolkua alas järven rantaan. Omituisen väsynyt tunne valtaa hänen. Miettivänä istahtaa hän rantakivelle. Valpua ajatuksiin. Verkalleen kohottaa hän katseensa; peilittyneen lammen pintaan silmäyksen luo. Hän ihalleen tyyntä vettä, johon talvainen kuu niin miellyttävästi säteensä heijastaa. Rinta huokaa, kyyneleet vierivät hiljaa ruusuksille poskille, nyt jo hieman kalvenneille.

Sitä on niin kauan, kun hän on tällä samalla rantakivellä istunut, tuolla lammen tyyneellä pinnalla soudellut, näissä metsissä marjallut, lehdossa ja niityillä karjaa palmentanut.

Tuolla mäen rinteellä on lapsuuden rakas koti, jonka isä ja äiti ovat nuoruusvuosiensa työllä ja vaivalla synkkään metsään rakentaneet. Siellä on vielä se koti, jossa vanhemmat toivoivat rauhassa saavan vanhuuspäivänsä viettää.

Rantakivellä istuva tyttö nähti

Lasten Osasto

kalkkia nyt mietti elokuun ihanassa illassa.

Hän muistaa ajan, jolloin hän itse nuoruuden kiihkossa oli halukas jättämään kotinsa ja vanhempansa toivossa nähdä maailmaa, sen kauneutta ja suuruutta. Lähessä va kuutti hän isälle ja äidille, että joskus hän on tuleva heidän luoksensa jälleen.

Kauas hän kulki pois kotoa. Suuren Atlantin yli hän matkusti ja vieläkin kauemmaksi. Suuren vuorien, virtojen, laajojen lakeuksien läpi hän edelleen vaelsi..... kunnes saapui suureen, villiin länteen.

Siellä vietti hän kymmenen pitkä vuotta saaden kokemuksia kaikenlaisia, näki murhetta ja iloa.....

Nyt hän on jälleen kotiseudulle palannut, niinkuin lupasi.

Mutta mitä hän täällä tultuaan tapasi..... Ei ollut kukaan niinkuin olla piti. Ellen hän tänne saapui. Riensi entiseen kotiinsa, mutta sen hän löysi autiona. Ovelta katsoi, ei ketään näkynyt. Hän palasi pois, vieraan majaan ontuna tilaa pyysi. Ei halunnut ilmottaa itseään kenellekään, ei kertoa kuka hän oli..... Täällä tutulla rantakivellä hän nyt jälleen vuosien kuluttua ikäväänsä itkee ja entistä kotiaan kaipailleen katselee.

Tyttö tuijottaa äänettömänä lammen laineisiin.

Pensaikon takaa hilpi esiin nuori mies. Hän huomaa ajatuksiin valpuneen vieraan naisen.

— Hyvää iltaa, sanoo nuorukainen ja katsoo tarkastellen outoa vierasta. Oletteko kaukaa, kun en tunne ja muutenkin näytätte niin oudolta.....

— Kaukaa olen tullut tänne tulla palkoille. Entinen kotini on täällä lähellä. Mutta mistä olette te?

— Läheltä olen minäkin. Ehkä käynte kanssani, sillä ettehan enää näin myöhällä kauemmin aikone täällä rannalla istua?

He läksivät polkua pitkin, mäen- törmällä, nurmikon keskellä olevaan taloon. Poika kulki äänettömänä edellä ja tyttö seurasi ajatuksiinsa valpuneena perässä. — — —

— Nyt olemme peillä, virkkoi poika hiljaa. Minäkään en ole käynyt täällä pitkään aikaan. Lienee täälläkin paljon muuttuneet asiat.....

— Minä kävin jo täällä.....

— Niinkö?!

— Luulen, että olemme autiossa talossa. Ketään ei täällä näkynyt.....

Nyt pojalle äkkiä välähti outo aavistus. Kuka te olette..... miksi te tänne pyritte? Oletteko te.....

— Veljeni! Sinä olet varmaankin ainoa veljeni. Muistan sinut nyt niin hyvin.....

Sisko! Oletko sinä nyt juuri palannut vierailta mailta?.....

Jälleennäkemisen riemussa he sylkivät toisiaan.

Talo oli autio ja synkän pimeä. Kuu vain kuumotti ylhäällä ja loisteli autiolta näyttävän talon ikkuna-ruutuhiin.

— Mitä! Olisiko nyt mentävä taloon sisälle, vai missä yön viettäisi?

Poika etsi tulta, mutta ei löydä. He voivat kuunvalossa nähdä tuvasa ilman valoakin asettua ikkunan vieressä olevalle lavitsalle.

Siinä he kertovat toisilleen monien vuosien tapahtumia.

Aika on kulunut, on jo kohta aamu, mutta vielä heillä riittää tarina. Vasta päivän valjettua päättävät he etsiä ihmisiä ja kuulla kodin kuulumisia. Mutta heillä on aavistus ja pelko, että kaikki on kadotettu.

Aamu valkenee päiväksi.

He etsivät ihmisiä, mutta talosta ei ketään löydä.

— Luokkasodan ubreiksi varmaankin ovat kaikki joutuneet.

Sen he sitten saivatkin jälkeensä tietää todeksi. Isän ja äidin sydän oli lävistetty niinkuin monen muun.....

Siellä he nyt olivat, velli ja sisar, kumpikin kaukaa tulleina, hävitetyt kodin tanhuilla itkemässä.

Mutta kauan eivät he itkeneet. Heidän silmänsä pian täytyivät vihan liekillä, uhman palo niissä hehkui.

Siinä he päättivät, että he yhdessä viimeiseen hetkeen asti taistelevat sen aatteen puolesta, jonka vuoksi heidän vanhempansa jo olivat taistelleet ja henkensä antaneet. Nyt kun uusi aika koittaa, on heidän lapsensa heidän jälkiään seuraava ja taisteleva loppuun heidän jalon taistelunsa.

He molemmat ovat nyt siinä suuressa joukossa, joka valmistaa uutta taistelua työväenluokan voittoon viemiseksi.

L. L.

MYRKKYMURATTI (POISON IVY)

Myrkkymuratti (Poison Ivy) tuo pelätty köynnöskasvi, on sangen laajalle levinnyt. Sitä tavataan Nova Scotiasta pohjoisessa Floridaan ja Texasiin etelässä ja Atlantin rannoilta aina Utahiin ja British Columbiiaan lännestä. Se on todella köynnöskasvi, joka kiertäytyy kaiken ympärille, mikä sinäkin on sen ulottuvilla. Tammikin joskus melkein tukehtuu kun myrkkymuratti kiertäytyy sen korkeimpainkin oksien ympärille, peittäen ne tuuheilla lehdillään. Myrkkymuratti alkaa kukkia touko- tai kesäkuussa. Sen kukat ovat pieniä, väriltään keltaisilla vihreillä, tiheissä tähkä- mäisissä tertuissa. Syksymmällä kypsyvät ne pehmeiksi, valkeiksi,

vahamaisiksi marjofksi, jotka usein säilyvät talvenkin yli.

Paras tunnusmerkki, millä myrkkymuratti tuntee hyvin tavallisesta Virginia köynnöksestä, on se että myrkkymuratti lehdet ovat kolme aina ryhmässä, jota vastoin Virginia köynnös on viisilehtinen ja aivan vaaraton. Myrkkymuratti kolme lehteä ovat loistavan vihreitä ja lyhytkantaisia sekä kärjeltään pitkulaisen soikeita.

Myrkkymuratti myrky on voimakasta, haittumatonta öljyä, joka tunkeutuu ihmisen ihon huokosien läpi ja nostaa suuret määrät pienä syhyviä rakkuloita ihon pinnalle sekä aiheuttaa polttavaa turpoamista. Kynsimällä tätä syyhyä enenpää kuin mitään muutakaan syyhyä ei voida parantaa, päinvastoin pahentaa.

Luonnossa ei ole mitään, millä ei olisi tarkotustaan. Myrkyllisten kasvien lukumäärä on suuri. Ihmiset ovat oppineet käyttämään suuren joukon erilaisia kasvi- ja eläin- omiin, etupäässä lääketieteellisiin tarkoituksiinsa mutta kasvit käyttävät sitä itsepuolustukseen. Myrkyllinen kasvi, jonka syömistä seurauksena tuskallinen sairaus tai kuolema, saa olla esimerkiksi nälkäisiltä eläimiltä rauhassa. Useimmat kasvit ovat myrkyllisiä ainoastaan syötyinä. Myrkkymuratti on yksi niistä harvoista kasveista, jotka eivät odota ahdistajansa rankaisemista vasta sen jälkeen kun vastustajat ovat he tienneet sen tuhot, vaan nostaa se dan jo ennen kuin se ehditään syödä, valamalla ahdistajansa myrkyä, siten pakottaen tämän jättämään sen rauhaan.

— Tietämättömyys on paha- henki. Me pelkäämme, että se on vielä aikaansaava monta murhenäytelmää. Hyvällä syyllä ovat Kreikan suurimmat runoilijat antaneet Mykenen ja Theban kuningassukujen kauheissa murhenäytelmissä sille traagillisen kohtalon osan. — Karl Marx aikakauslehdessä "Die Rheinische Zeitung".)

TILAA TOVERITAR!

Suvijuhla

Sinitaivas kirkasna kaarehtii,
— suvijuhla on saapunut armas!
Taas laihot tuulessa lainehtii
ja pehmyt on luonnon parmas.
Käy korkeella hymyten päivän kehrä,
sen välkkyy kullassa vainio vehrä.

On Juhannus! Luontokin hymyillen
nyt kauneimmat antinsa tuhlaa.
Sen sylissä viettävi leikkien
myös inehmo suvista juhlaa.
Pois haihtuvat mielistä murehet harmaat
ja aivoissa liikkuvat aatokset armaat.

Kokot rannoilla, vaaroilla hulmuu
koh' taivasta kipunat kiirii...
Povi nuori nyt riemusta riehahtaa,
— tule, neilonen, kanssani piiriin!
Ja lehtoja täyttävät lemmit ja kaihot,
kun hämyhyn uinuvat metsät ja laihot.

Elon arki nyt rinnasta kaikkooa,
kevyt, kirkas on orjankin mieli.
Hän luonnon helmahan kiiruhtaa,
miss' soittavi satainen kieli.
Suvijuhla on nyt, tuli kaihottu hetki,
— ja harvoin on juhannusriemujen retki...
Toivo A. L.—nen.

(Ylijäänyt Lasten Keväästä)